

**[Knud Kristensen.]**

vejelse, om det nu er rigtigt at løse en saadan Opgave ved Laan. Det er jo foreslaaet, at Pengene skal tilvejebringes ved Udstedelse af Obligationer. Det Foretagende, der her tænkes iværksat, er jo i meget stor Udstrækning en Forsørgelsessag. Man skaber ganske vist visse Ting, der kan have en vis Værdi, og som kan være ønskelige, men det er jo ikke Ting, som stort set giver Udbytte. Derfor er det et meget stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at afholde denne Slags Udgifter ved Laan. Dette ønsker jeg ogsaa taget op til Overvejelse i Udvalget, for jeg stiller mig meget tvivlende over for, om det egentlig er forsvarligt, at man gennemfører saadanne uproduktive og stort set forsørgelsesmæssige Arbejder ved Laan og derigennem vælter Udgifterne over paa kommende Slægter. Hvor der er Tale om Fremskaffelse af Værdier, der virkelig kan give et Udbytte, kan det være forsvarligt og ogsaa meget rimeligt, men det er meget betænkeligt, hvor der er Tale om Fremskaffelse af Værdier, som intet Udbytte giver i de kommende Tider, og navnlig er det betænkeligt at afholde rene Forsørgelsesudgifter ad denne Vej.

**Boeck-Hansen:** Hvis det er rigtigt, at vi har opimod 100 000 arbejdsløse eller i hvert Fald arbejdssøgende her til Lands, kan man godt forstaa, at den højtærede Statsminister til Trods for den store Valgsejr har næret nogen Betænkelighed ved Situationen og ikke ment, at netop de Ministre, som beskæftigede sig mest med Arbejderne og med Beskæftigelsen, var egnede til at fortsætte, og derfor har faaet nogle nye. Den Arbejdsløshed, vi har her endnu i virkelig gode Tider — for endnu er det dog nogenlunde gode Tider i Danmark —, tyder heller ikke paa, at den Beskæftigelsespolitik, man har fulgt, har været den rigtige. Forholdet er i Virkeligheden dette, at man har faaet denne langvarige Arbejdsløshed paa Grund af, at den Beskæftigelsespolitik, man har drevet, ikke tillige har været en Erhvervs politik. Det er rigtigt, at Arbejdsløshedstallet ikke mere er en Funktion af den virkelige Beskæftigelsesgrad. Man kan ikke drage en direkte Sammenligning mellem Arbejdsløshedstallet før og efter Socialreformens Gennemførelse;

det lader sig ikke gøre. En meget bedre Vejledning faar man, hvis man søger at finde ud af, hvordan selve Beskæftigelsen i Virkeligheden er, og de Tal, som Arbejdsgiverforeningen opgiver, at dens Medlemmer beskæftigede i 1930 og nu, har her dog en vis Betydning. I April Kvartal 1930 beskæftigede man inden for de organiserede Arbejdsgiveres Rækker 153 000, nu beskæftiger man 174 000, og trækker man dem fra, der er kommet til som Følge af, at Medlemsantallet i Arbejdsgiverforeningen er steget, bliver det alligevel en 17 000—18 000 flere, der beskæftiges i Øjeblikket. Altsaa, Beskæftigelsen inden for disse Virksomheder er steget. Men det, der har været i Vejen med Beskæftigelsespolitikken, er, at man ikke i tilstrækkelig Grad har sørget for, at der kom nye Erhvervsgræne frem, saaledes at ogsaa Befolkningstilvæksten kunde blive beskæftiget.

Derfor maa man søge det officielle Arbejdsløshedstal opløst i to Faktorer eller to Addender, den ene er de arbejdssøgendes Antal, den anden Tallet paa de Mennesker, der ikke længere har Mod til at søge Arbejde, der pure har opgivet det, der er blevet trætte af det — hvad der i og for sig er forstaaeligt —, og inden for denne sidste Række er naturligvis de langvarigt arbejdsløse at finde. Der har nok fundet en Analyse Sted af Arbejdsløshedstallet, men hvor grundigt den har været, og hvilke Konsekvenser man har draget, hvilke Resultater man er kommet til, det er man ikke rigtig klar over. Jeg er ganske enig i, at disse Mennesker, der er udsat for en saadan langvarig Arbejdsløshed, er ganske overordentlig ulykkelig stillede, og jeg er ganske enig med den højtærede Socialminister i, at det er langt, langt bedre at give disse Mennesker Arbejde end stadig at fortsætte med de demoraliserende Understøttelser og Almisser. Ja, selv om dette Arbejde bliver dyrt, selv om det bliver dyrere, end det burde være, og selv om det ikke er saa megen Nytte til, som man ellers nok kunde ønske, maa man sikkert hellere gaa over til Arbejdsprincippet. Men disse 36 Mill. Kr. virker unægtelig lidt overvældende, og dertil kommer saa Kommunernes Udgifter, saaledes at den samlede Udgift meget godt kan løbe op til et halvt Hundrede Millioner. Skal man virkelig bevilge saa mange